

opusdei.org

“Déu està contínuament al nostre costat”

Cal arribar a la convicció que
Déu està contínuament al
nostre costat.

12 de març

—Vivim com si el Senyor estigués
allà lluny, on brillen les estrelles, i no
ens adonem que també el tenim
sempre a la vora. I hi està com un
Pare amorós —a cadascun de
nosaltres ens estima més que totes
les mares del món puguin estimar els

seus fills—, ajudant-nos, inspirant-nos, beneint... i perdonant. Quantes vegades no hem fet desarrufar el front dels nostres pares, tot dient-los, després d'una entremaliadura: ja no ho faré més! —Potser aquell mateix dia hi tornàvem... —I el nostre pare, fingint duresa en la veu, amb la cara tota seriosa, ens renya..., mentre el cor, coneixedor de la nostra feblesa, se li entendreix pensant: pobre noi, ¡quins esforços que fa per portar-se bé! Cal que ens convencem, que ens en saturem, que Pare i molt Pare nostre és el Senyor que està al costat nostre i en el cel. (Camí, 267)

Reposeu en la filiació divina. Déu és un Pare ple de tendresa, d'amor infinit. Digues-li Pare molts cops el dia, i digues-li ara mateix -estant tot sol, en el teu cor- que l'estimes, que l'adores: que sents l'orgull i la força d'ésser fill seu. Això suposa un autèntic programa de vida interior, que s'ha de canalitzar a través de les

teves relacions de pietat amb Déu - poques, però constants, hi insisteixo-, que et permetran d'adquirir els sentiments i les maneres d'un bon fill.

T'he de prevenir encara contra el perill de la rutina -veritable sepulcre de la pietat-, que es presenta sovint disfressada amb ambicions de realitzar o d'emprendre gestes importants, mentre l'obligada ocupació quotidiana és còmodament descurada. Quan t'adonis d'aquestes insinuacions, posa't amb sinceritat davant el Senyor: pensa si no t'hauràs avorrit de lluitar sempre pel mateix, perquè no anaves a trobar Déu; mira si ha decaigut per falta de generositat, d'esperit de sacrifici la perseverança fidel en el treball.

Aleshores, les teves normes de pietat, les petites mortificacions, l'activitat apostòlica que no aplega un fruit immediat, apareixen com

tremendament estèrils. Estem buits, i tal vegada comencem a somiar nous plans, per ofegar la veu del nostre Pare del Cel, que reclama una lleialtat total. I amb un malson de grandeses en l'ànima, oblidem la realitat més certa, el camí que sens dubte ens porta de dret cap a la santedat: un senyal clar que hem perdut el punt de mira sobrenatural; el convenciment que som nens petits, la persuasió que el nostre Pare farà meravelles en nosaltres, si recomencem amb humilitat. (Amics de Déu, n. 150)